

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **L. K.**, zast. Mgr. Petrem Kaustou, advokátem, se sídlem Čs. legií 1719/5, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 1. 2010, č. j. 58 Ca 39/2009 - 23,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 1. 2010, č. j. 58 Ca 39/2009 - 23, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 8. 2009, č. j. MSK 135969/2009, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil jím napadené rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 10. 7. 2009, sp. zn. MMFM_S 165/2009/ODaSH/Gen (dále též „rozhodnutí prvního stupně“).

Uvedeným rozhodnutím prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož se dopustil tím, že „dne 26. 9. 2008 v 19.45 hod., jel s vozidlem Škoda Octavia, X, na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek, nedovolenou rychlostí, přičemž Policií České republiky byla naměřena rychlost jízdy uvedeného vozidla 108 km/hod. Při zvažování možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3 \%$, byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 104 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 54 km/hod.“. Tímto svým jednáním žalobce porušil povinnost řidiče jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/hod. stanovenou v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 6000 Kč; zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí prvního stupně uvedl, že v předmětnou dobu shora uvedenému vozidlu na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek u autobazaru RS v místě, kde je stanovena rychlost 50km/hod., byla naměřena rychlost 108 km/hod. Skutečnost, že místo měření bylo v obci, kde je povolena rychlost 50 km/hod., vyplývá ze shodného vyjádření obou policistů, kteří prováděli na daném místě měření rychlosti a kteří toto místo zakreslili do mapy města. Na fotografii pořízené záznamovým zařízením je podle správního orgánu vidět oplocení se svítícími neony. Takové neony se na ulici Frýdlantská nacházejí pouze na oplocení autobazaru RS, který je situován v obci Frýdek-Místek. Tuto skutečnost shodně potvrdili i policisté, když uvedli, že měření prováděli u autobazaru v místě točny autobusu MHD. Podle správního orgánu se konec obce nachází až za točnou autobusu MHD u prodejny barev a laků Samiec. K námitce irelevantnosti obou svědeckých výpovědí policistů správní orgán uvedl, že je zcela pochopitelné, když tito odkázali na své předešlé výpovědi, kde podrobně popsali skutkový děj, neboť popis co nejlíže události bývá nej přesnější. Navíc oba policisté popisují děj shodně a bez jakýchkoliv rozporů, přičemž nesprávné označení obce, kde byl žalobce jako řidič ztotožněn, jedním z policistů bylo vyvoláno zřejmě omylem. Při kontrole dodržování stanovené rychlosti není vyloučeno, aby si policista zapamatoval vizuální podobu řidiče podezřelého z přestupku. K námitce nemožnosti, aby policisté měli vozidlo Škoda Octavia během jízdy neustále na dohled, když poté, co mu byla naměřena nepovolená rychlost, jali se rychle jedoucí a ujíždějící vozidlo pronásledovat a zastavit, správní orgán uvedl, že tuto skutečnost zcela nepochybně potvrzuje to, že předmětné vozidlo neustále sledovali až do místa jeho zastavení, kde byl žalobce jako řidič vozidla ztotožněn. Pokud by totiž policisté neměli stíhané vozidlo stále na dohled, za vozidlem by na křižovatce nemohli odbočit a vozidlo dojet. K návrhu na provedení znaleckého posudku a rekonstrukce skutkového děje správní orgán uvedl, že neexistují žádné relevantní podklady, na základě kterých by bylo možné zjistit skutečný průběh jízdy vozidla Škoda Octavia. Závěry, které by vycházely pouze z odhadu a spekulativních výpočtů, by byly nepřesné, a proto správní orgán tomuto požadavku žalobce nevyhověl. Správní orgán uzavřel, že vozidlo jedoucí nedovolenou rychlostí v dobu měření rychlosti policisty řídil žalobce, čímž se dopustil přestupku.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný předně uvedl, že policisté plnili své úkoly při zjišťování porušení pravidel silničního provozu. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že by policisté nemohli ve správním řízení vystupovat jako svědci. Navíc policisté nebyli oprávněni přestupek řešit a žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, který se zabýval otázkou věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Tvrzení svědků o časových a délkových údajích jsou pouze jejich odhadem a nemusí být naprosto přesné, což však nezpochybněje pravdivost a objektivitu jejich výpovědí. Nadto žalobce poukazuje na nereálnost svědky popsaného děje, přičemž uvádí spekulativní hodnoty času a délky, které nejsou nijak a ničím podloženy. Policisté mohli předmětné vozidlo z důvodu jeho velké rychlosti sledovat již před okamžikem vlastního změření, takže mohli být dostatečně soustředěni a připraveni na případný zákrok. Podle žalovaného není předmětem řízení posouzení, zda policisté pronásledovali stíhané vozidlo v konstantní vzdálenosti 40 - 50 m. Protože neexistují dostatečné podklady a nejde tak vyvodit závěry o průběhu jízdy vozidel, žalovaný nevyhověl požadavku žalobce na provedení důkazů znaleckým posudkem, stejně jako na rekonstrukci skutkového děje. Podle žalovaného je relevantní, že policisté měli pronásledované vozidlo pod vizuální kontrolou, a to zejména v okamžiku, kdy odbočilo ze silnice č. I/56 vpravo do obce Kunčičky u Bašky. Tento dohled byl natolik dostatečný, aby byly vyloučeny zastavení vozidla a záměna řidičů. To potvrzuje i skutečnost, že v opačném případě by policisté stíhané vozidlo nemohli sledovat až do místa jeho zastavení, kde byl jako řidič ztotožněn žalobce. Policisté tedy podle žalovaného bez zásadních obtíží sledovali stíhané vozidlo i v okamžiku, kdy odbočilo k jeho následné jízdě v obci Kunčičky u Bašky. V opačném případě by stíhané vozidlo nemohli dosáhnout ve vzdálenosti asi tisíc metrů od místa zjištění přestupku. Vzdálenost při sledování vozidla policisty prokazuje vizuální kontrolu

a vylučuje možnost záměny řidiče stíhaného vozidla. Podle žalovaného došlo ke spáchání přestupku v obci, což potvrzují výpovědi policistů a jejich nákresy předmětného místa. Tuto skutečnost dokládá i podpůrný závěr správního orgánu prvního stupně ohledně přítomnosti neonových světel umístěných na plotu autobazaru RS, který se prokazatelně nachází v obci. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání žalobce zamítl a jím napadené rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 8. 1. 2010, č. j. 58 Ca 39/2009 - 23, žalobu napadající rozhodnutí žalovaného zamítl. Soud uvedl, že na základě všech v přestupkovém řízení provedených důkazů lze dospět k závěru, že odpovědným ze spáchání přestupku je právě žalobce, který prokazatelně řídil vozidlo při jeho zastavení policisty. Ti měli vozidlo od doby změření jeho rychlosti stále na dohled, přičemž oba shodně potvrdili, že k zastavení stíhaného vozidla a k výměně řidičů nedošlo. Podle soudu se správní orgány řádně vypořádaly s návrhy na vypracování znaleckého posudku a na rekonstrukci skutkového děje. Pro jejich provedení totiž nebyly dány dostatečné podklady, neboť jediným známým údajem je rychlost vozidla Škoda Octavia, přičemž již nelze blíže zjistit další rychlosti vozidel Škoda Octavia a služebního vozidla policistů v době pronásledování či jejich zrychlení. Nelze tak dovodit spolehlivé údaje o průběhu jízdy, přičemž správní orgány jsou schopny takové závěry učinit, neboť k tomu disponují potřebnými znalostmi, a to i bez posudku znalce. K námitce nemožnosti svědeckých výpovědí policistů také krajský soud odkázal na shora uvedený judikát. Navíc jejich výpovědi jsou konzistentní, vzájemně souladné a shodují se s dalšími podklady. K námitce žalobce, že vozidlo v době naměření nedovolené rychlosti řídila osoba blízká, soud odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 As 3/2004 - 70. Na základě těchto skutečností soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti namítl žalobce (dále též „stěžovatel“), že po celou dobu řízení tvrdil, že nebyl řidičem vozidla v době, kdy mu byla naměřena nedovolená rychlost, nýbrž ještě před příjezdem policejní hlídky nahradil řidiče vozidla, kterým byla osoba blízká. Stěžovatel uváděl, že měl k výměně dostatek času, neboť policistům trvalo, než jej dojeli poté, co zastavil. Výpovědi policistů, podle nichž měli stíhané vozidlo na dohled 50 m, jsou nepravdivé, což se stěžovatel snažil dokázat navrhovaným znaleckým posudkem a rekonstrukcí. Tyto důkazy však nebyly soudem ani správními orgány provedeny. V daném ohledu byly splněny předpoklady pro postup podle zásady *in dubio pro reo*. Navíc stěžovatel svou obhajobu nezaložil pouze na tom, že řídila osoba blízká, nýbrž se snažil prokázat, že měl dostatečný časový prostor tuto osobu v řízení vozidla vystřídat. Stěžovatel požadoval, aby bylo zjištěno, zda je reálně možné, aby měli policisté stíhané vozidlo stále v dohledu a měli tak přehled o tom, co se s vozidlem děje. Takto však postupováno nebylo. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 1. 2010, č. j. 58 Ca 39/2009 - 23, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel uplatňuje jako důvod kasační stížnosti námitku odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu vady řízení

spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatel důvodnost této námitky spatřuje ve skutečnosti, že nebylo vyhověno jeho návrhům na provedení znaleckého posudku a rekonstrukce skutkového děje. Ty by podle něho objasnily sporné skutečnosti ohledně průběhu děje po naměření nedovolené rychlosti, takže neprovedením uvedených důkazů nebylo postaveno najisto, zda stěžovatel řídil vozidlo v době, kdy mu byla naměřena nedovolená rychlost, a proto mělo být postupováno s ohledem na zásadu *in dubio pro reo*.

Podle Nejvyššího správního soudu je tato námitka stěžovatele důvodná. V průběhu řízení před správními orgány došlo ke shromáždění jednotlivých podkladů, které je však třeba hodnotit jako nedostatečné pro učinění závěru ohledně stěžovatelovy odpovědnosti za přestupek. Nejvyšší správní soud níže odkazuje na skutečnosti, které nebyly náležitým způsobem vyjasněny a brání tak učinit závěr o stěžovatelově odpovědnosti za přestupek. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, www.nssoud.cz, je správní orgán povinen postavit nad vši rozumnou pochybnost najisto, že se jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout. Podle Nejvyššího správního soudu tomu tak bylo i v nyní projednávané věci.

V první řadě je třeba správním orgánům vytknout, že řádným způsobem nebylo označeno, resp. specifikováno místo, kde došlo k naměření nedovolené rychlosti vozidla Škoda Octavia. Tento nedostatek byl ostatně vytknut již prvním rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 4. 2009, č. j. MSK 44191/2009, kterým bylo z tohoto důvodu zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 20. 2. 2009, sp. zn. DaSH-M/2702/10-1201/2008/Ge. Na základě toho správní orgán prvního stupně provedl další dokazování výsledkem obou policistů. Ti do mapy města Frýdek-Místek, která je součástí spisu, zakreslili místo, kde v danou dobu prováděli měření rychlosti. K tomu policisté uvedli, že měření prováděli v obci na ulici Frýdlantská v místě, kde je autobazar a točna autobusu MHD, přičemž konec obce je vyznačen značkou v místě, kde jsou kasárna a prodejna pana Samiece. Nejvyšší správní soud však shledává takovéto vyjádření nedostatečným. Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. V daném případě je třeba zdůraznit, že těmto požadavkům rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedostalo. Jako popis místa spáchání přestupku je ve výroku uvedena pouze silnice I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek. Z takto vymezeného místa však v žádném případě není zjistitelné, kde přesně mělo k přestupkovému jednání dojít. Tento nedostatek se snažil správní orgán prvního stupně napravit konkretizací místa spáchání přestupku v odůvodnění rozhodnutí. Nicméně § 77 zákona o přestupcích stanoví, že konkretizace místa přestupku má být obsažena již ve výrokové části rozhodnutí a nikoliv až v jeho odůvodnění.

Podle Nejvyššího správního soudu policisté sice v zásadě shodně zakreslili do mapy Frýdku-Místku místo, kde prováděli měření rychlosti a toto místo také specifikovali, nicméně Nejvyššímu správnímu soudu není ani přesto zřejmé, kde přesně je značka signalizující konec obce, resp. jaká je vzdálenost místa měření rychlosti od konce obce. Vyjádření policistů a následně i správních orgánů obou stupňů, že tato značka se nachází u kasáren a u prodejny barev a laků pana Samiece je v tomto ohledu pro Nejvyšší správní soud zcela nevypovídající. Tato vyjádření sice svědčí o tom, že správní orgán a policisté vědí, kde přesně je značka

signalizující začátek či konec obce, nicméně toto nemusí vědět stěžovatel. Navíc tato skutečnost nenašla své vyjádření ani v obsahu spisu, kde by mohla být kupř. vyznačena v založené mapě. V důsledku toho nemohla být zcela vyvrácena námitka stěžovatele, že k měření mohlo dojít i mimo obec. K vyvrácení takové námitky by posloužila rekonstrukce, která však provedena nebyla. Nadto Nejvyšší správní soud poznamenává, že patrně se místo měření rychlosti mohlo nacházet i v blízkosti značky označující konec obce, takže jeho přesný popis a určení bylo namístě i kvůli určení míry společenské nebezpečnosti přestupku (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány obou stupňů si byly vědomy tohoto nedostatku a snažily se ho odstranit poukazem na to, že na fotografii ze záznamového zařízení měřiče rychlosti jsou vidět světla od neonových zářivek, která se mají nacházet pouze u autobazaru RS. Na možnost této specifikace místa měření rychlosti přitom upozornil správní orgán prvního stupně žalovaný v souvislosti s vrácením věci k novému projednání a rozhodnutí, přičemž správní orgán prvního stupně tento pomocný argument bez dalšího přijal. Tím se ovšem podle Nejvyššího správního soudu dopustil pochybení, neboť vzal za prokázanou skutečnost, aniž by k ní provedl místní šetření a dal stěžovateli možnost účasti na něm. Pouze při místním šetření totiž mohlo být postaveno na jisto, zda se neonová světla (zářivky) skutečně nacházejí pouze na oplocení autobazaru RS a ne někde jinde a že vydávají takové světlo, jaké je zachyceno na záznamu. V daném ohledu je třeba v tomto určení spatřovat spíše domněnku správních orgánů, než jednoznačně prokázanou skutečnost. Navíc k takto nezákonně provedenému důkazu nelze přihlídnout.

Podle Nejvyššího správního soudu lze uzavřít, že místo měření rychlosti a tedy i místo, kde byla vozidlu Škoda Octavia naměřena rychlost 108 km/hod., nebylo dostatečně identifikováno a vymezeno. Z toho důvodu nelze z jistotou říci, zda se nachází v obci či nikoliv, případně jak daleko je toto místo od značky značící konec obce a tedy i konec povinnosti dodržovat stanovenou rychlost 50 km/hod. Jen na okraj je třeba poznamenat, že zatímco kopie pořízená ze záznamu měřicího zařízení jako čas naměření uvádí 19,54 hod., přičemž týž údaj je obsažen i v oznámení přestupku a úředním záznamu, tak v rozhodnutí prvního stupně je zmíněn jako čas spáchání přestupku 19,45 hod. Ačkoliv se jedná zřejmě o písářskou chybu, tak je nutné konstatovat, že i náležité časové určení je pro danou věc klíčové, jak bude uvedeno níže.

Dalším nedostatkem je, že z obsahu spisu není jednoznačně zjistitelné, jakou vzdálenost urazilo vozidlo Škoda Octavia, než zastavilo v obci Kunčičky u Bašky. Určení vzdálenosti ze strany policistů je přitom značně orientační. Dále není zřejmé, v kolik hodin, tedy kdy přesně vozidlo Škoda Octavia zastavilo na konci blíže nespecifikované ulice v obci Kunčičky u Bašky. Rovněž tak není jednoznačně zjistitelné, zda vozidlo, tentokrát již prokazatelně řízené stěžovatelem, v obci Kunčičky u Bašky zastavilo samo, jak uvádí stěžovatel a což vyplývá i z výpovědí policistů, nebo bylo zastaveno vozidlem policistů, resp. zda stěžovatel reagoval zastavením na signál vozidla policistů. Ani tyto skutečnosti nebyly vyjasněny. Ve spise se toliko uvádí, že vozidlo zastavilo na konci ulice, aniž je uvedeno které a jak daleko se toto místo nachází od místa měření rychlosti.

Rovněž je třeba poznamenat, že bylo namístě řádně specifikovat křižovatku, kde mělo dojít k odbočení vozidla Škoda Octavia a následně výměně řidiče, jak tvrdí stěžovatel. Nejvyšší správní soud dodává, že je nesporné, že jak vozidlo Škoda Octavia, tak i pronásledující policisté projeli určitou křižovatkou směrem na Kunčičky u Bašky. Stěžovatel nakreslil při ústním jednání křižovatku ve tvaru kříže, kde odbočil vpravo. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává,

že ze situace, jak byla popsána stěžovatelem, svědky a správním orgánem není přesně určitelné, o jakou křižovatku se vlastně jedná. Jak vyplývá z obsahu spisu, obec Kunčičky u Bašky se nachází na cestě mezi Frýdkem-Místkem a Frýdlantem nad Ostravicí, a to na levé straně silnice č. I/56 ve směru z Frýdku-Místku. Nebylo tak řádně vyjasněno, jak vypadala křižovatka a kde mělo dojít k odbočení. I to je přitom klíčové pro posouzení, zda policisté mohli mít předmětné vozidlo na dohled a pod vizuální kontrolou, nebo nikoliv. Tuto skutečnost bylo třeba posoudit s ohledem na výhledové poměry v místě křižovatky a s tím spojenou hustotu zástavby. Tímto směrem se však úvahy správních orgánů neodvíjely.

Podle Nejvyššího správního soudu je dalším nedostatkem skutečnost, že se správní orgány řádným způsobem nevypořádaly se stěžovatelovým návrhem na provedení znaleckého posudku a rekonstrukce skutkového děje. Přitom tyto podklady by potvrdily nebo vyvrátily stěžovatelovy námitky popírající vyjádření policistů, že stíhané vozidlo měli po celou dobu na dohled 40 - 50 m. Nebyl tak jednoznačně vyvrácen stěžovatelův závěr, že toto není technicky možné. Nicméně přesné závěry mohl podat znalecký posudek či rekonstrukce. Z ní by bylo patrné, jakou trasou jela obě vozidla a kde přesně došlo k zastavení. Bylo by tak možné získat řadu pro věc klíčových údajů a potvrdit nebo vyvrátit stěžovatelovy námitky. Místo toho správní orgán sám zpochybnil vyjádření policistů ohledně vzdálenosti tím, že její přesná délka není rozhodující, když dohlednost a viditelnost byla dána. Tomu by bylo možné přisvědčit, kdyby policisté netrvali na číselných hodnotách a kdyby byl ze spisu jednoznačně patrný profil předmětné křižovatky, za kterou mělo dojít k výměně řidičů, resp. kdyby došlo k ověření takové možnosti vyšetřovacím pokusem. Podle Nejvyššího správního soudu by provedení znaleckého posudku či rekonstrukce nebylo na místě, pokud by bylo zcela jednoznačně identifikováno místo naměření nedovolené rychlosti, jednoznačně vymezena a popsána trasa ujíždějího (stíhaného) vozidla, včetně místa a času zastavení vozidla řízeného stěžovatelem, a pokud by policisté neuváděli údaje o vzdálenosti obou vozidel, které byly dílčím způsobem zpochybněny, resp. minimálně upraveny správními orgány tak, že přesná vzdálenost není pro věc určující. Jestliže však stěžovatel uváděl, že vzdálenost policistů od stíhaného vozidla musela být větší než 40 - 50 m, takže v zatáčce za křižovatkou bylo dostatek času na vystřídaní řidiče, osoby blízké, bylo úkolem správních orgánů přesvědčivým způsobem jeho tvrzení vyvrátit. V posuzovaném případě však k tomu nedošlo. Navíc, pokud by vzdálenost mezi oběma vozidly byla skutečně 40 - 50 m, nabízí se otázka, proč policisté nezastavili, resp. nepřiměli zastavit jimi stíhané vozidlo Škoda Octavia, a to ještě před odbočením na křižovatce. Podle žalovaného policisté bez zásadních obtíží sledovali stíhané vozidlo i v okamžiku, kdy odbočilo, nicméně podle výpovědi policistů jim stíhané vozidlo ujíždělo a řidič policejního vozidla výslovně uvedl, že *„jel jsem za pánem takovou rychlostí, jak to jen šlo.“* I tento rozpor by pomohly odstranit navrhované důkazní prostředky.

Podle Nejvyššího správního soudu tak nepochybnou zůstává skutečnost, že vozidlu Škoda Octavia, X, byla dne 26. 9. 2008 v 19,54 hod. v blíže nespecifikovaném místě na silnici č. I/56 na ulici Frýdlantská naměřena rychlost 108 km/h. Zda tomu bylo ještě v obci, či v místě konce obce a především, zda vozidlo v tuto dobu řídil stěžovatel, nebylo prokázáno. Nelze tak, bez možnosti jiného závěru, uzavřít, že tímto řidičem byl právě stěžovatel a že se dopustil přestupku. Na tom nic nemění ani vyjádření jednoho z policistů, který uvedl, že stěžovatel řídil vozidlo v době, kdy mu byla naměřena nedovolená rychlost, neboť jej poznal. Doposud totiž nebyly jednoznačně vyvráceny zmíněné stěžovatelovy námitky, a proto je třeba vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, www.nssoud.cz, podle něhož důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se uvedeného jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost. Podle Nejvyššího správního

soudu v nyní posuzovaném případě byly pochybnosti dány v takovém rozsahu, že s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* nebylo za dané důkazní situace zcela jednoznačně možné učinit odpovědným za přestupek právě stěžovatele.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá prozatím oporu ve spisech, v důsledku čehož byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy důvodná, a proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude tento soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu